

— nesniedzot 1999. gada 23. aprīļa vēstulē prasīto informāciju, Īrija nav izpildījusi EK līguma 10. pantā paredzētos pienākumus;

piespriet Īrijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka Īrija nav izpildījusi Direktīvas 3., 5. un 19. pantā, kā arī EK līguma 10. pantā paredzētos pienākumus turpmāk minēto iemeslu dēļ.

Attiecībā uz *Boyne Estuary* Komisija norāda, ka, nedarot tai zināmu formālo šīs zonas noteikšanas aktu, Īrija nav pilnībā un pareizi noteikusi jutīgās zonas saskaņā ar Direktīvas 5. panta 1. punktu. Attiecībā uz citām zonām, kuras nav tikušas noteiktas kā jutīgas, Komisija piekrīt tam, ka Īrija ir veikusi noteikšanu saskaņā ar 5. panta 1. punktu, bet apgalvo, ka pašreiz spēkā esošie formālie noteikšanas akti nav pietiekami precīzi attiecīgo jutīgo zonu robežu noteikšanas ziņā.

Runājot par Direktīvas 3. panta 1. un 2. punktu, Īrijas tiesību aktos ir paredzēts atlikt Direktīvas 3. panta 1. punkta otrajā daļā noteikto ieviešanas termiņu no 1998. gada 31. decembra līdz 2001. gada 14. jūnijam. Komisija apgalvo, ka Direktīvā šāda atlikšanas iespēja nav paredzēta. Komisija arī piezīmē, ka attiecībā uz 32 zonām, kuras Īrija vēlāk noteica par jutīgām zonām, valsts tiesību aktos nav ievērots Direktīvas 5. pantā minētais 1998. gada 31. decembra termiņš.

Komisija apgalvo, ka attiecībā uz zonām, kuras Īrija ir kļūdaini noteikusi par jutīgām zonām, Īrija nav praksē izpildījusi Direktīvas 3. panta 1. un 2. punktā, kā arī 5. panta 2.-4. punktā paredzētās prasības attiecībā uz aglomerācijām ar c.e. lielāku par 10 000 un 5. panta 2.-4. punktā paredzētās prasības attiecībā uz komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtām, uz kurām attiecas Direktīvas 5. panta 5. punkts.

Komisija uzskata, ka Īrija ir pārkāpusi Direktīvas 5. panta 6. punktu, jo nav veikusi pirmo jutīgo zonu noteikšanas pārskatīšanu, kas bija jāveic, vēlākais, līdz 1997. gada 31. decembrim.

Visbeidzot, Komisija uzskata, ka, līdz 1998. gada 31. decembrim nesniedzot skaidru kartogrāfisko informāciju par jutīgo zonu platību un attiecīgajām notekūdeņu savākšanas zonām, kā arī attiecīgo aglomerāciju atrašanās vietu, Īrija nav izpildījusi EK līguma 10. pantā paredzētos pienākumus.

(¹) Padomes 1991. gada 21. maija Direktīva 91/271/EEK par komunālo notekūdeņu attīrīšanu (OV L 135, 40. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2008. gada 16. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/06 Budějovický Budvar, národní podnik/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), Anheuser-Busch, Inc 2009. gada 10. martā iesniedzis Anheuser Busch, Inc

(Lieta C-96/09 P)

(2009/C 113/49)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Anheuser Busch, Inc.* (pārstāvji — *V. von Bomhard, Rechtsanwältin, B. Goebel, Rechtsanwalt*)

Citi lietas dalībnieki: *Budějovický Budvar, národní podnik, Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs* (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas 2008. gada 16. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-225/06, T-255/06, T-257/06 un T-309/06, izņemot tā rezolutīvās daļas 1. punktu;

— pasludināt galīgo spriedumu prāvā, noraidot pirmajā instancē izvirzītos prasījumus, vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesā un

— piespriet prasītājam pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā faktiski esot noliegusi Biroja kompetenci izlemt, ka *Budvar* nav izpildījusi savu pienākumu pierādīt [Regulas Nr. 40/94] (¹) 8. panta 4. punktā paredzēto tiesību esamību, lai gan attiecībā uz šīm tiesībām (kā apgalvots, cilmes vietas nosaukumi "BUD") pastāvēja būtiskas šaubas.

2. Pirmās instances tiesa esot nepareizi interpretējusi Kopieniu tiesību kvalitatīvās un kvantitatīvās prasības, kas tiek izvirzītas 8. panta 4. punktā paredzētajam kritērijam, proti, "izmantošanai komercdarbībā". Pirmkārt, tā uzskatīja, ka šī prasība ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir domāta jebkāda izmantošana komercdarbībā, kas nav saistīta ar privātajām vajadzībām, un it īpaši norādīja, ka nav vajadzības, lai saskaņā ar 8. panta 4. punktu izvirzītās tiesības tiktu faktiski izmantotas, kā tas būtu preču zīmju gadījumā. Šajā kontekstā tā atzina, ka par "izmantošanu komercdarbībā" ir jāuzskata arī piegādes ar norādi "free of charge", kā arī izmantošana ar citu funkciju (izmantojot kā preču zīmi, nevis cilmes vietas nosaukumu). Otrkārt, pārsūdzētajā spriedumā kļūdaini esot ņemta vērā izmantošana pēc apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma un tādējādi nav ievērots, ka, lai agrākās tiesības atbilstoši 8. pantam varētu būt iebildumu pamats, tām ir jāatbilst visiem nosacījumiem, kādi attiecībā uz šo iebildumu pamatu pastāv apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī. Treškārt, Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi 8. panta 4. punktu, atkāpjoties no teritorialitātes principa uzskatot, ka var tikt ņemta vērā izmantošana, kas īstenota citās valstīs, nekā tās, kurās pastāv atbilstoši 8. panta 4. punktam izvirzītās tiesības.
3. Tāpat Pirmās instances tiesa esot nepareizi interpretējusi nosacījumu par "[ne] tikai vietējas nozīmes" aspektu. Būtībā tā šo nosacījumu uzskatīja par izpildītu sakarā ar to, ka atbilstoši 8. panta 4. punkta izvirzīto tiesību izcelsme ir no trešās valsts un tika paplašinātas divās Eiropas Savienības dalībvalstīs. Tā neesot uzdevusi jautājumu par to, vai strīdīgajām tiesībām dalībvalstīs, attiecībā uz kurām [šīs tiesības] ir izvirzītas nebija tikai vietējas nozīmes, tādējādi dodot iespēju piemērot no 8. panta 4. punkta izrietošās tiesības ārpus Eiropas Savienības.
4. Otrajā apelācijas sūdzības pamatā tiek izvirzīts 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta, skatot to kopsakarā ar 74. panta 1. punktu, pārkāpums. 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā ir izvirzīta prasība, lai valsts tiesības piešķirtu *Budvar* tiesības aizliegt apstrīdētās preču zīmes izmantošanu. Apelāciju padome, pamatojoties uz lietas dalībnieku iesniegtajiem pierādījumiem un iedibināto noteikumu, ka iebildumu ITSB procesā pierādīšanas pienākums ir iebilduma iesniedzējam, nolēma, ka *Budvar* nav pierādījusi, ka tai saskaņā ar Francijas vai Austrijas valsts tiesībām bija iespējams aizliegt izmantot preču zīmi "BUD". Tomēr Pirmās instances tiesa pretēji 74. panta 1. punktam un 8. panta 4. punkta b) apakšpunktam konstatēja, ka ITSB, tā vietā lai iebildumus noraidītu sakarā ar to, ka *Budvar* nav pietiekami pierādījusi savas izvirzītās tiesības, pēc paša iniciatīvas papildus lietas dalībnieku prasījumiem būtu bijis jānoskaidro atbilstoši 8. panta 4. punktam izvirzīto tiesību esamība un attīstība.
5. Kopumā Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot sniegusi tādu 8. panta 4. punktu interpretāciju, kura ir grūti savienojama ar šīs normas formulējumu vai grūti savienojama vai pilnībā nesavienojama ar Regulas Nr. 40/94 mērķi radīt labi funkcionējošas vienvērtīgas Kopienas preču zīmju tiesības, lai veicinātu tirdzniecību Kopienā.

6. Tā katra no šīm Pirmās instances tiesas kļūdām tiesību piemērošanā ir izraisījušas Apelāciju otrās padomes lēmuma atcelšanu, katra šīm kļūdām atsevišķi ir pamats pārsūdzētā spriedumu atcelšanai.

(¹) Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2009. gada 11. martā — Eiropas Kopieniu Komisija/Čehijas Republika

(Lieta C-100/09)

(2009/C 113/50)

Tiesvedības valoda — čehu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopieniu Komisija (pārstāvji — L. Jelínek, P. Dejmek)

Atbildētāja: Čehijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot visus normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Komisijas 2007. gada 8. marta Direktīvas 2007/14/EK, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Direktīvas 2004/109/EK par atklātības prasību saskaņošanu attiecībā uz informāciju par emitentiem, kuru vērtspapīrus atļauts tirgot regulētā tirgū, atsevišķu noteikumu īstenošanai (¹), prasības vai katrā ziņā nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Čehijas Republika nav izpildījusi tai šīs direktīvas 24. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās ir beidzies 2008. gada 8. martā.

(¹) OV 2007, L 69, 27. lpp.